

SOLUL PACEI

FOAIE RELIGIOASĂ

BUDAPESTI NR. 13 SZEG
1917 FEB.-28

13

ABONAMENTUL :

PE UN AN	3-50 filleri
PE JUMĂTATE AN	1.80 "
PENTRU STRĂINĂTATE PE AN	5- cor.

ÎN FIECARE LUNA OAMĂN ABONAMENTUL SĂ SE TRIM
LA WELKER UZSEK BUDAPESTA, VII. HÁRSÁ-U, 33
TOATE SCRIERILE LA V. BERBEKAR, KÖRÖS-BÖKÉNY

„ÎMPĂCAȚI-VĂ CU DUMNEZEU“ — VĂ ROAGĂ SOLII LUI CHRISTOS. (II. COR. 5, 20.)

Sfințire.

„Fiți sfinți, că eu Iehova
Dumnezeul vostru sunt
sfânt.“ (III. Moisi 19, 2.)

De are să fie oarecândva a noastră sfințenia, de are să treacă sfințenia lui Dumnezeu în ființa noastră, atunci aceea trebuie să se întâmple prin prezența lui personal în noi. Cui această sfințește El, precând El aceea pentru sine deosebită ocupă cu rezidența, locuința sa. La aceasta câteva exemple.

Noi amintim mai înainte arătarea cea minunată despre rugul arzător, pre care îl văzu Moisi într'o zi în pustiu, și de care el nerisistibil fu atras, a merge să vază. (II. Moisi 3, 1.) Iar precând întoarcere el pașii săi într'acolo, dintr'odată aude: „Nu te apropia, că locul, pe care tu stai, este pământ sfânt.“ Aceasta trebuia să fie pentru Moisi de tot nou, că în decurs de patruzeci de ani a pășoriei sale a cercetat el fiecare locuț în tot prejurul acela și în tot cazul și pe acest loc a călcat el mai de multe ori; înse până aici nu avea el știre despre sfințenia lui. Ce s'a întâmplat cu acela loc, care ca tot locul constătea din pământ? Responsul nu avem a ni-l lua de departe, el zace în strigătul cel sunător din rug: „Eu sunt Dumnezeu părintelui tău, Dumnezeu lui Avraam, Dumnezeu lui Isaac și Dumnezeu lui Iacob.“ Dum-

nezeu, Iehova însăși a venit jos (v. 8.), El a luat acest loc în posesiune, a în-lins aici locuința sa și l-a împărțășit în sfințenia sa, și așa devenise el „pământ sfânt.“ Ce ne învață pre noi acest exemplu alta ca: Dumnezeu însăși trebuie să locuiască în noi, noi trebuie să fim luați de El în posesiune, ca sfințenia lui să fie a noastră.

Un alt exemplu avem noi la cortul întrunirei și mai târziu la templu. Materialul a fost în folosința obișnuită a Israelitilor, din care s'a făcut cortul întrunirei. Nimic sfânt nu era pe și în el. Și erau meseriași obișnuiți, cari au făcut cortul întrunirei și templul... Dară de când căpătară aceste lucruri așa sfințenie? În ziua, când „acoperi noroul cortul întrunirei și mărirea Domnului umplu locuința.“ (II. Moisi 40, 33—35.) Domnul și-a luat în ea locuința, El a întins sfințenia sa preste ea, și aceasta o face într'o zi ea aceea, ce ea mai înainte nu era. Așa sfințește El, ce ia în posesiune. Aceasta e și acum încă substanța sfințirii. Numai acolo, unde El însăși vine, vine sfințenie, dară acolo este și o deplină deosebire, că atunci și să îndepartă tot al nostru, tot elementul străin lui, ba noi înșine trebuie să dispărem, și El va fi toate în toate. Pentru aceea, numai când El, Christos, devine Domnul faptic asupra voiei și putinței noastre, când propria lui ființă va pătrunde ființa, cugetarea,

cumpănirea, judecarea, purtarea noastră și poședea, se va descoperi sfințirea în fiecare lucrare și fapt, de se îndeplinește aceea pe teritoriul vieții zilnică.

Fiecare fiu alui Dumnezeu vădă dară, ca el să nu fie numai un *bun rescumpărat de Christos*, ci și pentru Christos de toate *deosebit*, câte afară de Domnul său încă mai vreu să aibe drept la viața lui; iar înainte de toate *trebuie să-și fie fiecare clar despre aceea, că oare Christos*, care ne-a rescumpărat pre noi pentru sine și pentru care noi furăm *deosebiți, să și locuiescă în fapt în el și spiritul*, sufletul și corpul sunt patrunse de prezența lui. Că în viața obicinuită e foarte ușor cu puțință, că oarecineva numește o casă proprietatea sa, dară totuși n'o locuiește și apoi nici nu lucrează și găzduiește în ea, ci oarecari alții locuitori. Dacă acuma și asta casă poartă numele proprietarului, caracterul lui nu-l va purta, ci caracterul aceluia, care o locuiește. Stăpânul propriuzis a lei poate avea un caracter neprihănit, nume respectabil, dară aceste însușiri nu vor trece pe casă, și chiar dacă neincetat s'ar numi în legătură cu acest nume; dară aceea se va face din acea zi, în care el își ia locuința sa în aceea casă. Iar dacă o locuiește tot felul de adunătură, atunci cu toate că are numele cel bun a proprietății lui se va întipări ei caracterul cel rău.

Deci, tot aceeași să poate și *trebuie cu durere spus și despre mulți credincioși*, despre care noi știm bine, el să ține către cei de Dumnezeu rescumpărați, înse pre care Domnul nu așa, cum el ar dori, poate locui nici stăpâni. Câtă adunătură (scuzați această esprimare, înse ea-i prea slabă încă) are la mulți încă loc, și aceea de un șir de ani. Ce trist! Ce trist! Ocupă locul, pre care ar trebui să-l locuiescă Duchul sfânt. Colo într'o odaia a inimii șede *nisma*, în alta *sgârșenia* sau *lăcomia*, în a treia *neîmpăcarea*, în a patra *mânia*, în alta *pofta rușinoasă*, *pofta de calumniat*, *vorbirea de rău*, *neubirea* și *bucuria rău-*

tăcivă, și pe tot locul e zilnic omul cel vechiu *egoismul* lui, *pofta de onoare*, *ubirea de sine*, cu *fînța* lui *mărcătoare* și în general cu *Eul* său cel *lat*, *din toate laturile privind afară*. Acuși să arătă unul, acuși altul din aceste adunături și aduce la lumină, că el este învâțătorul acestei casă. Oh, de n'ar păți-o Domnul la mulți dintre fiii săi rescumpărați, cum o păți acela milionar bogat. Acela aduse cu multă cheltuială mai multe părți ale unui oraș frumos în posesiunea sa, dară el voia să iee orașul întreg în posesiune. Cu început cumpără el casă după casă și din celelalte părți ale orașului, până mai rămăsese o căsuță mică în mâinile altui posesor. Și ori ce oferi bogatul, totdeauna căpăta el tot acela răspuns: „Casa mea nu să vinde.“ De-i plăcea de nu-i plăcea trebuia să se învoiască milionarul, dară de câte ori văzu acela posesor pre cel bogat, îl batjocorea: „Așadară totuși suntem noi doi posesori a orașului, nu tu sânșur domnești în el.“

Oare nu *trebuie și Domnul nostru încă în multe inime să împartă domnia sa*, și oare nu mai locuiește câte un *cananeu în multe unghieri ale inimelor*, cari *resistă celui Preacînt*? Este la tine așa, fratele meu, sora mea? Atunci *sfințește-te*, *deosebește* fiecare unghiu a inimii tale pentru Domnul tău și caută, ca să nu fi mai înainte indestulat, până nu și locuiește *El acolo*. Aleargă după pace către toți și după *sfințenie*, fără de care nimeniu nu va vedea pre Domnul. (Ebr. 12, 14.) Adevărată sfințire și sfințenie numai acolo poate fi, unde însuși Domnul este de față, și să trăiește, și umblă în *El*, unde suntem unu cu *El* și sânșur lucrează și sânșur domnește.

Din Wge.

„Vă rog prin îndurările lui Dumnezeu, ca să aduceți corpurile voastre sacrificiu viu, sfânt, bineplăcut lui Dumnezeu, ce este serviciul vostru cel rațional. Și nu vă conformați cu această lume“. (Rom. 12, 1. 2; I. Ioan 2, 15).

Către soldații noștri.

Iubiții mei frați în serviciul războiului!

Dumnezeu vă dăruiească vouă la toți multă milă și pace! Multă milă spre o tot mai deplină iubire către Dumnezeu și către *serviciul*, pre care îl pretinde El dela voi, către serviciul spre onoarea, sfințirea și mărirea Numelui său, pentru venirea împărăției și facerea voiei lui pe pământ ca și în cer. Multă milă la tot mai deplină cunoștință de Dumnezeu și a sfinței sale voie și a căilor sale sfinte, spre tot mai deplina cunoștință a mântuirii lui și spre tot mai deplina primire și pașirea ei. Multă milă spre tot mai adâncă și mai deplină înrădăcinare în Christos, spre tot mai deplină împărtășire a vieții cu El și spre tot mai deplină participare a vieții și ființei și a tuturor puterilor și darurilor lui Dumnezeuști. Multă milă spre o tot mai deplină sfințire a întregii voastre viață și ființă către El și pentru El spre serviciul lui către toți oamenii, mai ales către toți credincioșii, către adunarea lui și spre zidirea împărăției lui. Multă milă a ajunge pe deplin destinația voastră: A fi sarea pământului și lumina lumii și a implini în adevăr chiamarea voastră a fi martorii lui către toți oamenii, către toate clasele și păturele, — către toți oamenii cu cari Dumnezeu vă aduce în atingere, și a fi o epistolă alui Christos, care poate fi cetită de toți. (II. Cor. 3, 2. 3.) Multă milă a fi oamניi binecuvântărei, unul pentru altul, pentru fiecare camarad al vostru, pentru întreaga patrie și pentru întreaga omenime.

Cu cât mai mult sunteți voi aceeași și tot mai mult deveniți și faceți, cu atât mai mult va fi pacea voastră dela Dumnezeu și propria voastră fericire în Dumnezeu și cu atât mai mult veți avea voi bogată despăgubire pentru toate, câte voi în serviciul cel aspru de războiu și în lipsa cea grea trebuie să fiți lipsiți. Tot folosul adevărat, care voi sunteți pentru cauza patriei întregi, va fi mai adevărat, mai rămânător și profit vecinic pentru voi înșivă. Nici unul din noi nu-i făcut pentru sine și așa trăi lui-și, ci lui Dumnezeu și oamenilor, Dumnezeului mântuirii noastre spre mântuirea oamenilor. Cel ce-și trăiește lui-și, nu va afla viața adevărată. Cine vrea să păstreze viața sa pentru sine, de sigur o va pierde pe vecie. Numai ale sale a căuta, este a nimici pe deplin fericirea sa vecinică. A ne trăi nouă înșine, a se iubi pre sine, a căuta ale sale, poate servi spre paguba altora și duce la nedreptate contra altora, dară cu mult mai mare pagubă, spirituală și vecinică, de sigur nouă ne va aduce.

Exemplul nostru este Christos: El părăsi sânul Tatălui, mărirea cerului, și fu sărac pe pământ, ca noi prin sărăcia lui să ne înăvuiim. (II. Cor. 8, 9.) El făcu mai mult: El răbdă și suferi pentru *păcatele noastre*, El *espia datorita noastră*. El a răbdat crucea și desprețui ocară, ca să ne mântuiască de moartea vecinică și să ne aducă la Dumnezeu. El este exemplul nostru: El este mijlocitorul și espictorul nostru, da! — El este marele nostru Învățător, Regele nostru cel glorios, ajutător și Domn, da! — Dară toate acestea numai atunci, dacă noi îl avem pre El ca exemplul nostru, dacă noi în adevăr urmăm în urmele lui și dovedim, că noi avem același cuget ca El și că avem Spiritul lui. (Fil. 2, 5; Rom. 8, 9.) „Pentru aceea a murit El pentru toți, ca cei ce trăiesc, să nu-și trăiască mai mult loru-și, ci aceluia, care a murit și înviat pentru ei.“ (II. Cor. 5, 13.) Asta va să zică, ca ei pentru *aceea* să trăiască, pentru ce El înșăși a trăit și murit și înviat: Pre păcătoși a aduce iarăși la Dumnezeu și, precând îi aduce la Dumnezeu, îi leagă pre ei în *una între oaltă*: (Ioan 11, 52; 10, 16.) Așadară aceluia singur, — pentru El sângur și pentru totdeauna să fie întreaga noastră viață, ființă și faptă, răbdare și suferință, toată luptă și osteneala noastră oferită în fapt.

Războiul cel ne mai auzit universal încă mai ține și sfârșitul lui nu să vedc. Pentru ce aceasta? Dară de singur pentru aceea, pentru că planul lui Dumnezeu cu acesta încă nu-i ajuns. Din toți aceia oameni, cari au voit, cauzat, adus războiul, doară nici unul nu va ajunge scopul dorinței sale; dară oare poate și despre scopul, care Dumnezeu îl are cu acest războiu, să fie cazul? Dacă Dumnezeu cu acest războiu mai înfricoșat ca toate războaiele nu vrea nimic decât a pedepsi și a vărsa mânia, atunci încă mult poate ținea, și dacă încetează, a să începe din nou. Dară aceea totuși nu vrea să ne pice în minte, cu atât mai puțin, ca tocmai din numărul martorilor au căzut foarte mulți, au ajuns prinși, fură răniți, sau zac bolnavi. În tot cazul stă scris, că judecățile lui Dumnezeu totdeauna au să se înceapă la casa lui. (Jer. 25, 29; Ezek. 9, 6; I. Petru 4, 17.) Și învățăcelului adevărat alui Iisus nici nu-i pagubă, ci dobândă, a fi luat de pe pământ. Și ranele, dureri și morhuri, robie lipsă și toată strimtorarea poate, trebuie și va aduce *acelora*, cari iubesc pre Dumnezeu într'adevăr, numai dobândă mare. Dară noi am dori așa mult să vedem, ca acest războiu să aducă o vreme a trezirei și deplinei reînnoire a adunărilor sale și a tuturor membrilor lor, și *cu aceasta* o vreme mare a mântuirii pentru întreaga omenime. Pentru aceea, după aceasta trezire și deplină reînnoire a martorilor Domnului în țara noastră și în toate țările, căutăm noi cu mare dorință! Și voi toți iubiții mei frați? Oh de ar fi așa! Ach, de ar fi mai nainte privirea, apoi rugăciune cea cu serioșitate și credință către Dumnezeu, ca El să dea la mulți, la toți *de s'ar afla în fapt, curând o trezire*, și dacă nu a popoarelor și națiunilor întregi, *dară totuși a multora*, și ar veni o vreme într'adevăr a mântuirii. Pentru aceasta, iubiții mei frați, să ne rugăm, să lucrăm, să mărturisim și să trăim înaintea întregului popor *viața cea adevărat nouă, care Dumnezeu o dă celor ce cred*, și cu aceasta cugetul și spiritul și viața lui Iisus Christos. Aceasta, iubiții mei frați, este problema noastră, la aceasta ne dă Dumnezeu mila sa! De facem noi aceea în adevăr, atunci avem noi char dela Dumnezeu și pacea lui va fi în inimă noastră; iar de altcum vor fi toate jertfele, pre cari noi le aducem în acest timp de războiu, și jertfirca vieței noastre, pentru noi înșine și pentru întreaga omenime înzădar. Una este de lipsă! (Luca 10, 42.)

Cu iubirea credincioșiei al vostru fr.

H. Meyer.

Epistola lui Pavel către

:-: Efeseni. :-:

Continuare.

De H. Meyer.

Cap. 2, 13.: „*Iar acum în Christos Iisus fiind, voi cari oarecând erați depărtați, v'ați făcut aproape prin sângele lui Christos.*” — „*Iar acum.*” Acest cuvânt îndrumază la o strămutare, — din cări în viața fiecărui om mai neînterupt multe, de multe feluri și soiuri obvin: Odată tânăr, iar acum bătrîn; — mai nainte sănătos, iar acum bolnav; — odată bogat, iar acum sărac; odinioară plin de speranță: după părere căutând pre Dumnezeu, — doară și pe calea lui Dumnezeu,

sau baremi pe calea către D-zou, — iar acum întors napoi la lucrul cel vechiu, mai adânc în lume și în păcat ca oricând, ascuns și împietrit, nepocăit și respingând, — fără de nădejde! Cândva viu, iar acum mort. — Acestea sunt așa „iar acum” cari abea sunt îmbucurătoare; altele, cari sunt doară de deplâns, și încă altele, cari de sigur sunt foarte de deplâns, — dureroase și mai dureroase. Despre un mai bun, foarte îmbucurător, prețios și măreț, un mai prețios, mai măreți și mai fericit „iar acum”, care poate fi, vorbește textul nostru: Cei ce prin fărădelege și păcat, și prin ființa lor în lume care zace în rău, — „oarecând erați depărtați” dela Dum-

nezeu și împărăția lui și comunitatea lui și de pacea și bucuria lui, de mântuirea și scăparea lui, de mila și îndurarea lui, — accia s'au făcut *acum aproape* de toate acestea; și pentru aceea nu mai sunt departe și afară de cetățenia lui Israel; și nu mai mult streini de Testamentul făgăduinței, și nu mai mult fără de D-zeu în lume. — Prin ce? — „*Prin sângele lui Christos.*“ — Prin nimic alta nu să putea întâmpla: încă nimenea n'a ajuns — de ori și câți și cu ori cât de tare și cu ce sumeție și stăruință 'i se vorbește contra — aproape de Dumnezeu și împărăția la comunitatea, de pacea și bucuria lui, nu s'a făcut un cetățean a împărăției sale, un aparținător de poporul lui, un participant a milei și îndurării sale, — fără „*prin sângele lui Christos.*“ — Aici e dovada, că noi în fapt am venit la Christos, în adevăr credem în El, ne-am predat în fapt și adevăr lui, am venit aproape de Dumnezeu și mântuirea sa, de mila și îndurarea și în pacea și bucuria lui ne-am împărtășit, — că El a devenit Regele, Preotul și Profetul nostru: Că noi „*suntem în Christos Iisus*“ — în El înrădăcinați, din El trăim și din El sângur luăm toată puterea noastră și pentru aceea devenim naturei și ființei sale tot mai mult părtași și tot mai mult primim modul și felul său; — că noi nu a noastră, ci numai a lui viață trăim, — că nu mai mult noi, ci numai *El trăiește în noi* și nu mai mult noi, ci El aduce fruct prin noi, și noi nu mai aducem fructele noastre proprii, ci numai ale lui, — De sunt toate acestea fără indoială, pentru că de tot pe față e cazul, atunci sună prețiosul ne mai spus „*acum dară*“ și despre noi.

V. 14—16.: „*Că El este pacea noastră, care a făcut amândouă una.*“ Pace este pe tot locul, și numai acolo, unde este dreptate. Și unde nu este pace adevărată, acolo nu este nici dreptate. Nici cel mai desevărsit om nu poate avea pace adevărată cu acela, care-i contra lui, sau în general stă în nedreptate. Nici Dumnezeu. Da, El

mai puțin, pentru că El este dreptul cel desevărsit. Pentru aceea: spune Pavel: „*Deci îndreptați fiind prin Domnul nostru Iisus Christos.*“ (Rom. 5, 1.) Și Isaia 32, 17.: „*Fruptul dreptăței va fi pace: „Fărădelegile voastre au pus despărțiri între voi și între Dumnezeuul vostru”, zice Scriptura. (Isaia 59, 2.) Dară ele despart și pre oameni dela olaltă.*

Cuvântul „pace“ este de asemenea însămnătate cu cuvântul a fi una: așa în textul nostru. — Binecuvântarea păceii cu Dumnezeu și binecuvântarea unităței cu Dumnezeu, — binecuvântarea, care vine din adevărata unitate cu Dumnezeu în împărtășire cu Dumnezeu. Când apostolul spune despre pacea lui Dumnezeu, că este mai pre sus de toată înțelepciunea, atunci vorbește el despre fericirea ce întrece toată înțelepciunea, toate câte e în stare înțelepciunea omenescă a ști, a înțelege și a cunoaște, care să gustă în unitatea, în împărtășirea cu Dumnezeu. Dară precum nu este pace cu Dumnezeu fără a fi drept înaintea lui, așa nu este fără a fi una cu D-zeu, nici împărtășire cu D-zeu.

Pacea lui Dumnezeu este curgerea din ființa și esența dumnezească: A avea pacea lui Dumnezeu în inimă, este a avea pre Dumnezeu în inimă. O inimă plină de pacea lui Dumnezeu are acela, acărui inimă este plină de Dumnezeu. — Multă pace (Iuda 2.) mare pace (Ps. 72, 7; 119, 165.), pace ca un fluviu (Isaia 48, 18.), are acela, în acărui inimă pe deplin locuiește Dumnezeu, iubirea lui Dumnezeu e pe deplin vărsată, deplina dorință este, numai în iubirea lui Dumnezeu a umbla și a ținea ordinele lui, și în acărui viață și ființă să descopere abundență viața și ființa d-zească.

În textul nostru vorbește apostolul despre pacea, — a fi în unitate și a avea împărtășire — a iudeilor și păgânilor între olaltă și la olaltă: A diferențelor iudeilor între olaltă și a păgânilor între sine erau multe; încă cu mult mai mari erau diferențele diferențe între națiunile păgâne și între

Iudei. Dară ceea ce propriuzis și mai mult împiedica unitatea, pacea și comunitatea — a iudeilor între sine și a păgânilor între sine și a iudeilor și păgânilor între olaltă —, nu erau diferitele diferenți a tradițiilor și obiceiurilor lor, a vieții și substanței lor naționale și culturale, ci marele nedrept, în care stăteau ei contra cu Dumnezeu și contra unii cu alții. Către multa nedreptate a iudeilor și a păgânilor, care avea ca urmare contraste și nepace, să ținea și, și nu în urmă, serviciul dumnezeesc și idolesc fals, modul cel fals a căutării de ferice și a vieții vecinice la amândouă: Păgânilor lipsea cunoștința adevărată de sine, de D-zeu și de mântuire. — Ei nici n'au căutat aceea — cu puțină deosebire — nici când în modul potrivit, și nu acolo, unde era sângur de găsit. (Ioan 4, 22.) Și iudeii, cari au fost căpăta legea și profesii, nu au cunoscut pretenșiunea acelora și nu au căutat a cunoaște, ci le-au înțeles pe dos și le-au folosit rău. Ei n'au cunoscut și n'au primit calea cea în lege, în profeti și psalmi (Luca 24, 44-47.) descoperită a mântuirii, și nu au mers pe ea. — Ei nu s'au lăsat prin descoperirea cea d-nezească conduși la D-zeu, și cu atât mai puțin au condus ei, după cum ar fi fost chiimarea lor, pre păgâni la isvorul cunoștinței de sine și a cunoștinței de D-zeu și a mântuirii sale, și cu această la D-zeu. nsăși legea, care s'a dat iudeilor spre viață (III. Moisi 18, 5.) — spre pace, spre unitate, spre împărțire cu D-zeu și prin ei să aibe și păgânii parte (Isa. 58, 6-12; 60, 1-3; Ioan 4, 22.) deveni dincontra: Iudeilor — deoarece n'o ținură — le fu spre moarte. (Rom. 7, 10.) Și deoarece ajunse iudeilor spre moarte, nu și putea scopul său adevărat către păgâni îndeplini: Să făcu un zid, care pre iudei dela D-zeu eschise. (v. 14. 15.) Legea numai pre acela îl poate îndrepta, care o ține. (Neem. 9, 29; Ezek. 20, 11; Prov. 4, 4; Gal. 3, 12.) În starea sa firească, — din sine însăși, nu poate nici un om ținea legea. (Rom. 7, 14—24.) Dară pentru aceea fu oamenilor făgăduită muntuirea (I. Moisi 3, 15; 12, 3; 22, 18; 28, 14; Fapt. 3, 25; Gal. 3, 8. 16;

Isa. 53; 55; 61; 65.), ca ei să caute pre Dommul (Isa. 55, 6. 7; Ier. 29, 11-14; Amos 5, 4.), a chiîma pre cel făgăduit (Ioel 3, 5.), a se întoarce către El (Isa. 45, 22-25.) și a se întoarce către El. (I. Moisi 4, 30. 31; 30, 1-3; Isa. 10, 21; 19, 22-25; 52, 8; 55, 7; 59, 20.) Atunci vrea Dommul să scrie legea sa în inima lor și a o da în cugetul lor și a face din ei oameni, cari să umble în căile lui. (Ier. 24, 7; 31, 33-34; Ezek. 11, 19-20; 36, 26-27.) Și sub administrația vechiului Testament trebuia credința în Mântuitorul făgăduit și așteptarea mântuirii lui: „Abraam crezu lui D-zeu, și aceea 'i s'a socotit ca dreptate.“ (I. Moisi 15, 6; Rom. 4, 3.) Prin credință știe Iov, că „Mântuitorul său trăiește.“ (Iov. 19, 25.) Habacuc 3, 4. zice: „Iar dreptul va trăi credinței sale“. În toate vremurile fu la toți aceia, — iudei și păgâni — cari crezură în făgăduință și cunoscură și mărturisiră păcatele lor, mântuire și rescumpărare partea. Ps. 32.

Cu venirea lui Mesia cel făgăduit — mai ales după îndeplinirea mântuirii, după moartea și învierea lui, înălțarea la cer și șederea sa la dreapta Părintelui și trimetarea Duchului sfânt, să începe apoi timpul cel nou: — vestirea evangheliei între toate popoarele, adunarea aleșilor săi din toate națiunile și zidirea comunității sale, care este corpul lui dintre iudei și păgâni: „Și a dărfimat zidul despărțirii între noi: neamicieția; desființând prin corpul său legea ordinelor din precepte.“ — Pentru Israelul cel trupesc cu inima egipto-păgană să fie legea, care era compusă din ordine, un zid, care, — pe lângă iubirea și plecarea sa către ființa păgană, — să despartă de toată împărțirea externă cu păgânii locuitori în jurul său. De nu ar fi fost un popor trupesc, ci în toate membrele sale spiritual, atunci nu ar fi avut lipsă de un așa zid pentru așa scop (I. Tim. 1, 9—10.): Oameni spirituali, așa unii, cari în ființa lor cea mai adâncă sunt spirituali, sunt și vor fi în totdeauna de toată ființa trupestă și de toți oamenii trupești de tot despărțiți, și în toate a se ținea departe de ei. Dară la Israel nu era aceasta nici când cazul. (Continuăm.)

PENTRU COPIII NOSTRI.

Colectat de B—r.

Ce zise un copil sărac.

Știu, că sunt sărac. Dară nu sunt nici murdar, nici strențos. Sărac, dară totuși nu într'atăta, ca să am lipsă a cerși, a fura sau a minți. Pot merge la școala duminicală și la biserică, unde învăț despre Iisus. Învățătorul meu în școala duminicală zice, cel ce are pre Mântuitorul Iisus, acela-i bogat. Paserile de sub cer sunt fericite. Și eu sunt fericit. Dară acuma o și știu, că sunt bogat. Mântuitorul a murit și pentru mine și mi-a dat drept în cer.

Învăță a zice „nu“.

Un tată pe patul morții dădu între mai multe îndemnări și următoarea: „Fiule, învață-te a zice nu!“ Luarea la inimă a acestei îndemnări și-a și adus fructul; fiul creșcu un om eminent și mai târziu o mărturisă, că aceasta o poate numai îndemnării ultimă a tatălui său mulțami. Spre pildă: într'o Duminică dimineața, când merse la biserică, îl duse calea sa pe lângă o grupă de copii. „Carol vino cu noi la păriu a pescui!“ Carol nu răspunde puțin timp, iar apoi zise el șovăind: „N-u“. „Firește, că asta nu-i bine, așa-i? La mama totdeauna trebuie să te supuni!“ zise cel de mai înainte batjocurind: „Nu!“ dară astădată era răspunsul său mai sigur și nu să putea cunoaște nici o șovăire în el. „Vii dară, ori nu?“ „Nu!“ strigă Carol. Asta o spuse el cu așa putere, care a dovedit despre o inimă hotărâtă, ca să nu facă rău. Carol să îndreptă ca un om și își continuă calea la biserică, ca cel ce a învins. Așa s'a învățat. Carol a

zice nu, s'a întărit inima lui, ca mai târziu să poată umbra pe calea cea dreaptă; când ispitele voiau să ademenască pre tânăr la păcat.

Acest a fost fericit, pentru că a ascultat de îndemnarea tatălui său, a zice „nu“, spre binele sau; dară câți tînări, câți copii s'au învățat a zice „nu“ spre a lor nefericire, că ei acolo zic „nu“, unde ar trebui să se supună, să asculte! Învățați-vă voi, copiilor, a zice „nu“ spre binele vostru.

Temerea de Dumnezeu, o bucurie de față.

Temerea de Dumnezeu deja aici jos își are secerișul bucuriei. Vorbiți despre aceasta voi, cari cunoașteți aceea, că voi puteți despre aceea i pe lângă toate acestea nu sunteți în stare, ca să o spuneți în plinitatea ei. Oare schimba-ați temerea voastră de Dumnezeu cu ori ce bucurie, care o numește lumea bună sau mare? Spuneți, dacă viața voastră sufletească ar fi de laudat, da-ați aceea pentru toate țările lumei? Oh, voi fiii sărăciei, acest cuget n'a vârsat lumină între tot întunerecul vostru? Nu s'a luminat calea voastră, când trebuia să umblați în valea cea întunecoasă a mizeriei și ispitelor? Oh, voi fiii lucrului și ostenelei, oare nu aici găsiți voi răpausul și îndestularea voastră mai dulce? Oare mărturiile lui Dumnezeu nu s'au făcut vouă în cântări de laudă pe vremea călătoriilor în căsile voastre? Oh, voi fiii grijei și durerilor, cari prin suferințele voastre mai v'ați mistuit, oare între suferințele voastre nu v'a servit iubirea către Mântuitorul ca o recreare plăcută? Oare mângăiere dumnezeiască nu-i un

tesaur scump în morburi? Și voi oamenii afacerilor, vorbiți din propriile pățanii. În asta viață trebuia să treceți preste multe. Întreprinderile voastre v'au adus pre voi în starea cea mai grea și numai un fir de păr lipsea, ca cumpăna să se balanseze spre binele ori spre nimicirea voastră. Oare n'a fost increderea voastră în Dumnezeu în așa stare recreeatoare și dătătoare de bucurie pentru voi? Oare n'a liniștit aceea umoare voastră? Când grijurile voastre lumești vă apasă pre voi și sunteți de tot osteniți, oare nu vă pică bine, când puteți intra în cămara voastră de rugăciune închizând ușa voastră, înaintea cerescului vostru părinte, într'ascuns, puteți vărsa inima voastră? Și și voi, bogaților, cărora s'a dat mult din bunurile acestei lumi, nu puteți mărturisii de asemenea pățanii, dacă iubiți pre Domnul și Învățătorul vostru? Ce valoare pot avea toate tesaurile voastre fără de Mântuitorul vostru? Oare nu ar trebui să ziceți, că aceea știință, că sunteți fii ai lui Dumnezeu a aurit aurul vostru și a dat argintului vostru o lucire pompoasă? Că toate, câte voi le aveți, numai acela cuget le face dulci și valoroase, că voi astfel bucurându-vă asupra altora pentru aceea, pentru că și Christos e proprietatea voastră. Oare aflatu-s'a vr'odată între fiii lui Dumnezeu măcar numai unul, care nu astfel ar fi mărturisit despre aceea? Am auzit deja despre mulți oameni fără de Dumnezeu, cari cu amar s'au căit cu amar pentru înstreinarea lor Dumnezeu, când au ajuns la oara morții; dară oare auziți-ați numai de unul, care pe patul morții s'ar fi plâns cu durere despre aceea, că și-a petrecut viața sa în temere de Dumnezeu? Nici când, nici când nu s'a aflat așa creștin, acărui credință în Christos i-ar fi cauzat durere. Creștinii trebuie să suferă adeseori dureri multe, într'atăta, că trebuia să ne minunăm despre aceea, cum le-au putut suporta; ade-

seori erau atât de săraci, că mizeria lor a mișcat cea mai mare milă, dară nici în o așa stare a lor nu s'a putea auzi dela ei aceasta declarare: „Mă căiese, că m'am predat lui Christos.“ Nu, ei și între luptele lor cu moartea au strins tesaurul lor cel scump, evangelia la piept și la buze, că au sămțit, că mântuirea întru Christos este viața, bucuria și de toate pe sama lor. Oh, dacă voiți să fiți fericiți, dacă voiți se vă muntuți, dacă voiți să călătoriți în lumina păcei dumnezeiești, dacă voiți să săpați și să îndepărtați spini din țarina voastră, atunci: „Căutați mai întâiu împărăția lui Dumnezeu și dreptatea sa și celelalte se vor adăugi vouă.“

Dela *Spurgeon*.

La ce s'ar putea folosi bine mașina de sburat?

Mașina de sburat încă 'și trăiește vristă copilărească; dară și în vrista ei copilărească s'a dovedit ca o specie de bălaur, că unde numai sboară, numa așa varsă din sine focul preste orașe, animale și oameni. Dacă aceasta de așa tinără e într'atăta înrăutățită, ce va fi din ea mai târziu? Dară un caz ne învață pre noi acuma la aceea, că și acest monstru neîndurat să poate îmblânzi și să poate acomoda la lucru foarte folositor.

Din foaia de misiune „Hajnal“ cetim, că în lucrul început a vestirei cuvântului în Iaponia sub titlul „expedițiunea de evangelizare“ luară și o mașină de sburat în pretensiune.

Aceasta mașină de sburat a împărășiat (din înălțime) pe orașul Osaka predicății și referate.

Osaka e un oraș foarte mare, cam 1.220,000 de locuitori, așadară mai mare ca Budapesta. În așa oraș ar trebui multă vreme a împărți o câteva mii de scrieri religioase, dară mașina de sburat poate foarte ușor face acest lucru.

Ivirea a ori cărei mașină de sbur-
rat cu glasul ei iute tocăitor, cu-
rând să poate observa. Ochiul oam-
enilor sunt îndreptați spre cer și
pândesc animalul cel din aer; acuma
dintr'odată numai să vad picând
epistole din înălțime. Dapoi firește,
că tot insul apucă câte una din ele
și sunt între ei, și dacă nu mulți,
care din șirele epistolelor își ia ceva
pentru sufletul său.

Ce bine ar fi, dacă cât mai curând
s'ar imblânzi multe din aceste paseri
de aer, cari apoi în loc de bombe
înfocate, ucizătoare, ar vărsa preste
oameni nutremânt sufletese.

În sfârșit din înălțime s'ar putea
și predica așa, că orașul întreg ar
auzi. La aceasta înse ar fi mai pot-
rivit un balon legat, în acărui luntre
s'ar pune mai multe tube mari,
adecă aparate ce dau glasul mai
tare. Predicatorul ar vorbi colo sus
și glasul lui s'ar auzi departe.

Aceste animale înfricoșate de aer
de sigur se vor imblânzi, dacă mai
nainte o parte a cercurilor îndrepta-
toare se va imblânzi. Dară inima omu-
lui atât de cu greu să imblâneștez.

De ați vedea voi copiilor așa o
pasere sburătoare, care ar predica
adevărul, voi, cu noi cei mari, v'ați
minuna foarte. Dară și aceea are
lipsă de pocăință, ca să poată pre-
dica pocăința. Adecă ea ușor să po-
căiește, numai dacă cel ce o poartă
este pocăit. Atunci și el va spune
cu profetul: „Sfințit Domnului!”
(Zacharia 14, 20).

Luminile și iepurele de casă.

Un copil, care ca alergător oș-
tiga ceva bani, cumpără mamei sale
o chilă de lumină. Mergând către
casă, trecu el pe lângă o casă mare
luminată, în care s'a îmbulzit mult
popor. Din curiozitate și el intră.
Era o adunare de misiune, unde
vorbi un missionary din India, care
avea la sine din creștini negri. Lipsa
păgânilor atât de vioi o desemnau,
că copilul să hotări în sine, că iubi-

tu său iepure îl va da pentru acești
scop. Când la închiderea aceste
adunare purtau în jur farfuria pen-
tru colectarea darurilor, puse el lu-
minile sale (că altceva nu avea)-
spre uimirea celor de față.

Când ajunse acasă, zise mamei
sale: „Am fost la o adunare de
misiune și am lăsat acolo luminile;
aceea cred, că în asta seară sau mai
târziu mâne dimineată căpătăm ace-
lea iarăși întrezecit.” În adunare
așa ziseră: Ce jertfim pentru mi-
siune, aceea aduce treizeci, șasezeci
sau însutit atâtea fructe. Apoi mai ne-
tezi el în urmă iepurele său, între la-
crimi îl pachetă într'o coșară vechiă
și o duse în casa de misiune, unde
tocmai era referare de misiune.

O damă avută, care auzi în ce
chip ajunse iepurele acolo, îl cum-
pără și a doua zi stătu trăsura ei
înaintea acelei căși, în care locuia
acela fiu cu mama sa. Dama nu nu-
mai cel negru îl aduse, ci mai aduse
doi iepuri frumoși albi, ba și pentru
mama aduse ea o cearșă mare de nu-
tremente și o câteva chile de lumină.
„Vezi, mamă”, zise fiul, „nu, zisei,
că căpătăm napoi? Ce bun e Dum-
nezeu! Ce bun e Dumnezeu!”

Dară cu aceasta încă nu-i gata
istoria. Înaintea ochilor doamnei celci
bogată să descoperi fiul și cu bu-
curie văzu, că cum ajută mamei și
s'a îngrijit, ca fiul să aibe parte
într'o cultură bună. În sfârșit și el
fu un missionary și când și-a luat
rămas bun, spuse aceasta istorie.

Sărăcia.

Dumnezeu conduce de multe ori
prin sărăcie la bogăția cerească.
Oare să ne plângem contra lui
Dumnezeu, că ne-a cinstit cu sără-
cie? Aceea ar fi asemenea cu aceea,
ca și când un pom slab s'ar plânge
asupra grădinarului, că l-a interesat
cu gunoii, s'au dacă rosa s'ar plânge
de aceea, că ea trebuie să crească
între spini.

Ce tată iubit și nu l-am cunoscut.

Fieca unui pietor fu greu bolnavă, din acărei urmare își pierdu lumina ochilor. Orbia ei să dovedii mai mulți ani ca nevindecabilă. Odată un medic vestit s'a prins, că el prin operație face proba a reda fiecei lumina ochilor. Mama copilei muri de timpuriu. Prietenul ei cel mai bun 'i era tata. Când fieca cea de 15 ani deja după operație cu ochii legați zăcea în odaia ei întunecoasă, tot cu acela cuget era ocupată: „Voiu vedea pre tata meu!“ După ce rana cu noroc să vindecă și când medicul deslegă legăturile ei, văzu ea fața cea nobilă și prietenoasă a tatălui ei, de bucurie tremurând închizând și iarăși deschizând ochii ei, ca să se convingă, că nu-i vis, ci deplin adevăr. Când tata închise cu blândeată pre fieca să în brațele sale, ea să uită fericită la el și strigă astfel: „De câtă vreme am eu așa tată iubit și totuși nu l-am cunoscut!“ Oare nu așa gândesc mulți creștini? Cerescul nostru Părinte din tinărețā ne-a arătat bună-tatea și prietenia sa ne-a lăsat s'o sămțim, dară ochii noștri sunt închiși și nu-l cunoaștem pre El. Numai dacă legăturile pismeii să desleagă, putem vedea fața lui cea măreață întru Iisus Christos și-l putem cunoaște pre El în deplina sa mărire și iubire.

— — —

Inscripția.

În cămara de victualii pe bord stătea o sticlă, aceea purtā numele cel irumos de „Vin de măr“ ca inscripție. Ana, servitoarea, a observat, că aceea era încă pe jumătate umplută. Deci era vară și o căldură înfricoșată. Ana era setoasă. Ea beușā un pahar de apă și mai unul, dară încă o chinuia setea. Când merse ea iarăși în cămară și văzu iarăși sticla, îi veni gândul, că vinul de mere ar putea bine stămpăra setea, și scurt

hotărîtă luă ea o înghițitură și mai una. Brrr, ce gust avea acela, acela trebuia să fie stricat! Ei 'i fu rău de tot. După puțin căpătā ea înfricoșate dureri în corp și apoi vârsă ea. Ana trebuia să se culce. Doamna ei să spărie foarte și aduse medicul. Acesta zise, că trebuie să fie o înveninare, totuși 'i reuși, a aduce pro Ana în două zile pe picioare.

Când Ana păși iarăși în serviciu, zului stăpāna ei. Ana veni: „Ach, Ană, eu am în haina mea o pată, caută numai, ca s'o scoți afară. În cămara de victualii stā o apă de pete, așa cred „Vin de mere“ stā pe ea.“ Ana merse, toate 'i se lămuriră. Brrr! Ana nu mai crede la nici o inscripție pe sticle.

Duminica următoare să întoarse Ana cu o întrebare către Diaconul adunării ei. Că oare aceluia nu 'i se potrivea ceva? Scurt și bun — nu, rău — el o atacă pre Ana. Ea gândi la sticla cu inscripția falsă, merse și nu mai veni. Când o cercetară, zise ea, creștinii ar fi fățarnici cu o rază falsă, ea nu mai crede în nimic. „Dară, Ană, cum ajungi tu la aceea?“ „Da, fratele B. e vina la aceea, el nu să numească creștin, dacă e așa veninos, eu nu pot aceea suporta.“

Oare nu are Ana drept? În ceva da. Dacă este venin în sticla, atunci nu stee pe ea scris vin.

Să nu porți o inscripție falsă!

— — —

Din iubire.

Un domn cercetā pre prietinel său, acărui fetiță s'a ocupat cu sârguință cu împăturarea ștergarilor. „Nu-i greu lucrul acela pentru brațele cele slabe?“ întrebă el de copilă. O privire, care asămăna razelor soarelui maiului, fugi preste fața ei, când privi la mama ei, care tocmai legună pre cel mai mic: „Oh, dapoi că nici de cum nu-i greu, dacă pot face aceasta mamei,“ zise ea cu blândeată. Oh ce frumos! Tocmai așa este, dacă iubirea lui D-zeu ne îndeamnă a ținea ordinea lui D-zeu și a lucra pe sama Mântuitorul nostru.

LECTIUNI DE DUMINECĂ.

Duminecă, în 25. Februarie.

8. Cum a vindecat Domnul Iisus pe un bolnav de 38 ani.

Ioan 5, 1—15.

Cuvânt de aur: „Atunci a mers omul și a spus Iudeilor, că Iisus este, celce l-a făcut sănătos“. Ioan 5, 15.

„Lacul Betesda“. Aici e vorba despre un isvor de vindecare, cum Dumnezeu până astăzi a dat ici-colea pe pământ. Lacul era încunjurat de portice, cari serveau pentru petrecerea bolnavilor. Betesda se numește „Casa îndurării“. Aceasta fu astfel numită ori pentrucă aici în acest isvor vindcător s'a descoperit îndurarea lui Dumnezeu, ori pentrucă oarecare om bogat o fi zidit aceste 5 portice pentru cei bolnavi. „38 de ani bolnav“. Cât de greu ni deja nouă, dacă suntem puține săptămâni bolnavi și totuși trebuie să luăm toate din mâna Dumnezeului nostru. „Nu am pre nimeni, care m'ar duce în scaldă“. Aceasta o fi avut să fie o scuză, că el tot acolo zăcea în portic și n'a putut folosi încă puterea cea vindcătoare a apei. Sărmanul om! Erau așa mulți oameni, cari ar fi putut ajuta, dară el nu avea pre nimeni. Și astăzi sunt mulți, cari se află în diferite lipse, să le ajutăm. Mulți așteaptă, ca să le arătăm pre Mântuitorul. De nu ar trăi nimeni în jurul nostru, care ar trebui să zică, eu nu am avut pre nimeni, care să-mi arate. „Iisus îi spune să se scoale“. Aceea e o memorabilă pretindere; 38 de ani zace el bolnav și acum să se scoale. Iisus pretinde aici ascultare, bolnavul trebuie să încerce a se scula, atunci il ajută Domnul. Unde o făcu Iisus asemenea? (Mâna uscată: Intinde mâna ta; cei zece leproși: Mergeți de vă arătați preotului.) Dacă noi voim să cerem ceva dela Domnul, atunci și trebuie să ascultăm. Ascultarea e o parte elementară a credinței.

Duminecă, în 4. Martie.

9. Cum satură Iisus 5000 de oameni

Ioan 6, 1—21.

Cuvânt de aur: „Pânea noastră cea de toate zilele dăne-o astăzi“. Mat. 6, 11.

Noi am studiat în Duminecile trecute câteva minuni ale mântuitorului. Cari sunt acelea? Erau tot vindcări de bolnavi. Astădată este de tot altă minune, care o face Mântuitorul. Mulți oameni au mers după El când merse în pustiu, între aceia mulți au fost desigur câțiva, cari au urmat Domnului Iisus, pentrucă îl ascultau bucuos, alții aveau în inimă dorința a se mântui. Iarăși alții i-au urmat din curiositate și voiau să vază minuni. Așa este și astăzi. Nu toți câți merg la biserică, să duc acolo ca să auză cuvântul lui Dumnezeu. Doară sunt și copii în școala noastră duminecală, cari ar veni din oarecare altă cauză. Demult au ascultat oamenii pre Domnul Iisus, la aceea uitără ei de tot a merge acasă și Domnul Iisus observă, că oamenii au flămânzi și fi păru rău, că ei acumă să mai călătorească vre-o câteva ciasuri, până nu ar căpăta ceva de mâncat. Mântuitorul nostru e și astăzi un mântuitor comptimitor. Probabil nu s'ar fi plâns nici unul, că ar fi flămând, dară totuși o știu Iisus. Așa-i până astăzi, El cunoaște lipsa oamenilor, și dacă nu spun nimic despre aceea. Și după-cum atunci Domnul Iisus atunci putea să deie la fiecare om de mâncat, așa poate el și astăzi încă ajuta la fiecare, orice lipsă ar veni preste noi. Desigur a fost o mare minune, că Domnul Iisus cu 5 pâni de orz și 2 pești a saturat cinci mii de oameni și încă așa mult mai rămase, dară la Dumnezeuul nostru nu este nici un lucru cu neputință. Pentrucă plăcu, că pe o așa cale ușoară căpătară pâne, voiau ei să facă pe mântuitorul rege, aceea le-ar fi plăcut, dacă El în toate zilele le-ar fi dat pânea și nu ar fi avut lipsă a lucra pentru ea. Dară Domnul Iisus fugi de acolo,

că ei nu-și puteau îndeplini dorința. Domnul Iisus este Regele nostru și El ne dă pâinea vieții.

Duminecă, în 11. Martie.

10. Cum să asemănă Domnul Iisus cu pâinea.

Ioan 6, 22—40.

Cuvânt de aur: „Iar Iisus le-a zis: Eu sunt pâinea vieții“. Ioan 6, 35.

În Dumineca trecută am văzut noi, cum a săturat Domnul Iisus mulți oameni. Câți și erau? Cât a trebuit Domnului Iisus la aceea? Mâncat-au tot? Cât mai rămase? A doua zi când veni Domnul Iisus iarăși din singurătate, veniră oamenii iarăși la El. Le plăcură lor a căpăta în așa mod ușor pâinea și doară nădăjduiră, că Domnul Iisus iarăși le va da de mâncat, dară acuma le arată Domnul Iisus, că nouă nu numai pentru corp ne trebuie pâine, ci și pentru sufletul nostru. Aceea nici nu gândiți voi, că și sufletul nostru are lipsă a mânca ceva? Da, de aceea uită mulți oameni, ei gândesc, că numai dacă au să-și sature corpul lor. „David zice odată: „Sufletul meu însetează după Dumnezeu“, și Domnul Iisus zice în predica de pe munte: „Fericiți sunt cei ce flămânzesc și însetează după dreptate“. Aceasta e hrana sufletească. Și din ce constă aceasta? Domnul Iisus ne spune astăzi, eu sunt pâinea. Așadar, pre El trebuie să-l mâncăm noi spiritualmente. Când Domnul Iisus spuse aceasta oamenilor, erau ei de tot măhniți și ziseră, cum poate el să gândească, ca noi să mâncăm carnea lui? Ei voiau să zică, noi nu suntem mâncători de oameni. Așa nici n'a gândit-o Domnul Iisus. A mânca pre Iisus, este a crede în El, a privi viața lui și a lua pre El ca exemplu. Mai departe a se îndrepta după cuvântul lui și a țineca ordinele lui. (Vezi Ps. 1.) Ferice de acela, ce cugetă ziua și noaptea la aceea. Noi putem zice noutestamental: ferice de acela, ce cugetă ziua și noaptea la Domnul

Iisus, acela se nutrește dela El și a aceluia suflet va fi în fapt sătul și apoi va fi tare a se opune desfătărilor cari ni se pun în cale.

Duminecă, în 18. Martie.

11. Iisus la sărbătoarea corturilor.

Ioan 7, 37—46.

Cuvânt de aur: „Nici odată nu a vorbit om așa, ca acest om“. Ioan 7, 46.

Intregul capitol (7.) ne arată, că poporul începu a ocupa față de Domnul Iisus o ținută contrară. De o parte ne-am putea minuna de aceasta, că Domnul Iisus a dovedit poporului foarte multe binefaceri, El, dupăcum am cetit în Duminecele trecute, a vindecat bolnavii lor, ba le-a dat și pâine de mâncat. Așa nu aveau ei cauză a fi cu cuget contrar lui. Dară și atunci era ca și astăzi. Oamenii nu o pot suporta, dacă li-se spune adevărul. Pentrucă Domnul Iisus descoperi și muștră păcatul oamenilor, pentru aceea află ei a-l urî și de-acolo era, că aveau tot felul de părieri rele asupra lui. Alții merșeră într'atâta, că ziseră, El este un mâncător și beutor, dar Iisus nu avea grijă de aceea și merșeră liniștit între oameni la sărbătoarea corturilor, care ca o serbare de mulțămîntă pentru secerișul îndeplinit și spre amintirea la călătoria prin pustiu spre Canaan fu opt zile serbată. Ei locuiau în corturi, cari se făceau din ramuri verzi, în curți, pe acoperământul căsilor, pe uliți și în piațe. Mult popor se aduna la aceasta ocaziune în Ierusalim. În templu fu ținut serviciu dumnezeiesc și în ziua din urmă fu de un preot vărsat un vas de apă. Această lucrare o folosi Domnul Iisus și strigă acum: „Cine însetează, vie la mine să-bee“. Aici vorbește Domnul Iisus despre foamea și setea sufletului. De ne spune Iisus în lecțiunea de mai înainte, că El însuși este pâinea vieții, ne spune acum, că El ne dă apa vieții. La o ocaziune de mai înainte spuse El astfel unei femei asemenea. Oare la care femeie gândesc eu?

Pentru Duminecă, în 25. Martie.

12. Iisus mântuia de păcat.

Ioan 8, 12; 28—37; 56—59.

Cunânt de aur: Ioan 8, 36.

Din viața și lucrarea lui Mihaiu Brumar.

Născut în 12. nov. 1873. în Zsáka (Bihar m.) de părinți săraci, cari erau de religiunea gr. or., a fost el — după propria sa descriere — după cuprinsul lor religios destul de bine crescut, că până când îl dădură în vrista de 12 ani la învățătură, a arătat el acasa o sigură plecare către religie, dară când să depărtă dela casa părintească până la al 16-lea an, „și cel puțin bun, ce era în mine, murise din mine într'atăta, că dacă mergeam câte odată acasă, îmi era urât, că tata meu cetea Biblia. Aceia trei ani, cari i-am petrecut la un stăpân necredincios în Berettyóujfalu erau de ajuns la aceea, ca să mă dau pe calca pierzării. Câte odată îmi aduceam aminte, că ce ar fi cu mine de ași muri acuma, oare mântui-m'ași? Dară de acest cuget doriaș să scăp. Tot mai mult am urât lucrurile religioase. În sfârșit devenii liber (calfă) și ajunsei iarăși la casa părintească și ajutam o câțva timp tatălui meu a lucra la meserie.“ Adecă tot o meserie aveau, erau pantofari (păpucari).

„Intr'o zi liniștită de ianuară în anul 1889. întră la noi un om cu mântiă țărănească (buhaiu) cu un pachet sub suară și cu niște cuvinte foarte pioase oferi el bibliei și alte cărți religioase spre cumpărare. De-oarece noi aveam Biblia, tata meu cumpără numai 2 cărțice acărur cetire recomandând-o foarte, să îndepărtă omul. Din curtenie îl petrecui până la poartă precând și mie îmi zise cu glas foarte prietenos aceste puține cuvinte: „Pe calea cea îngustă trebuie umblat.“ Aceste cuvinte avură

spre mine o deosebită impresie, nu le-am înțeles, dară am știut, că pot avea ceva înțeles spre o viață sfântă.

Atunci am și auzit, că în Berettyóujfalu ce fel de oameni să află, așa le zic că sunt nazarineni și bapțiști. Au și vorbit atunci oamenii mult despre ei bune și rele. Dară din toate numai aceea s'a putut înțelega, că aceia formează ceva societate sfântă și încunjură păcatul. Îndată am gândit, că și acest om pios poate fi unul din aceia, și dacă bine m'ni amintesc, doară o și spuse, că adunarea bapțiștă l-a încredințat cu lățirea bibliei.

Cuvintele omului pios și cele ce am auzit despre cei credincioși într'atăta au trezit interesul meu, că m'am hotărât în mine cu serioșitate, că și eu voui fi așa ca ei și încă înainte a-i cerceta pre ei începui a mă ruga adeseori. Iar la aceasta iubeam totdeauna sângurătatea și într'aceia îmi aflam bucuria, dacă deosebindu-mă de lume, puteam conversa cu Domnul și a cetti Biblia și acele cărțice mici, pre cari le cumpăram dela acela om. Fericită vreme era aceea, în viața mea întregă n'am sămșit nici când mai fericite zile ca acelea, și deși nu o știam, totuși o sămșii, că păcatele mele sunt delăturate, iertate.

Tot în acela an (1889.) după Rusalii scrisei o epistolă către un bătrîn a adunării bapțiștilor din Berettyóujfalu lui Lisztes A., în care l-am înștințat despre dorința mea, la care am căpătat un respuns foarte edificător. Epistola ajunse în mâinile părinților mei și acuma știură și ei planul meu. Firește mă traseră la răspundere, mă opriră aspru dela pașii următori, eu mă rusinai puțin, dară mă gândii astfel, că dacă o știură ei deja, dapoî fie așa. Apoi mersei într'o Duminecă fără știrea părinților la Berettyóujfalu la fr. Lisztes și apoi cu ei la olaltă la adunare. Acolo numai mă aflai bine. Ce acolo am văzut și auzit, toate să potriveau cu părerea mea; ce am căutat am aflat. Ba încă și învățătura ca și când ar fi fost aleasă

pentru starea sufletului meu căutător cu acest text fundamental: „Cu adevărat aici este Domnul, și eu nu am știut.“ I. Moisi 32.

Spre sfârșitul vărei a tot aceluia an plecai la călătorie ca lucrător industrial din cauza intoleranței (nerăbdăriei) părinților mei. Întia mea așezare a fost Nagyszalonta. Aici apoi putui merge la adunare unde ca un tânăr de 16 ani mă aflai bine în școala duminecală, ceea ce credincioșii de acolo foarte bine conduceau. Așadar creșterea mea spirituală aici își luă mai bine începutul temeinic, și când ajunsei din nou la părinții mei, am fost cu ceva mai curajos, a depune mărturisire despre credința mea în Domnul Iisus, care își avu aceea urmare, că și ei — și dacă deveniri nazarineni, dară totuși — să pocăiră. În vara din anul 1890 iarăși mă luai la călătorie. Astădată m'am așezat în Nagyvárad (Oradea-Mare) și am lucrat la D. Kocsis și soțul-și aici și fusei în 26 nov. botezat de M. Kornyá, care mă cunoseu din N.-Szalonta deja. Aici fusei încă mai mult de un an încă, unde trebuia să mă întăresc în credință.

În toamna anului 1891. am mers la Curtici, unde ca calfa de cizmar am lucrat până în primăvara anului 1892 și unde am aflat o câțiva prieteni. Deoarece erau numai trei surori acolo, trebuia să-vestese unde cuvântul. Aici mi s'a dat întâia ocașiune a traduce cântările în limba română și ale învăța, la care aveam o foarte mare bucurie. De aici am făcut escursiunile mele la Mácsa, Lökösháza și Sikló, unde s'a vestit prin mine pentru întâiadată cuvântul lui Dumnezeu. Apoi am mai ajuns și pe la Temesvár, unde mult m'am edificat.

În anul 1893. iarăși am lucrat în Nagyvárad, unde am început a învăța cântările în patru tonuri. În 1894 am înființat aici întâiul chor de cântări. Din acest chor au dus apoi și mai departe lucrul frații Orosz, Molnár A., Papp K. și alții. Tot acest an devenii soldat. După ce cu 3 ani mai târziu scăpai iarăși mersei la

Curtici, unde aflai un chor din mulți tînări sub conducerea lui Zaharie M. dară care trebuia să-l cresc. De aici am mai umblat în mai multe adunări române a lucra, despre care așa cred, că mai mulți știu. În aceasta vreme m'am întâlnit întâiadată cu fr. B. în Temesvár.“

Până aici am lăsat să vorbească el însuși prin scrisoarea sa proprie, dară dacă noi am voi să descriem viața și lucrarea fratelui nostru Brumar, nu puțină vreme și nici puțină hirtie ne-ar trebui, dară o descriem așa pe scurt, cu trecerea. Că viața și lucrarea lui, deși nu atât de bătoare la ochi, ca a oarecărui om vestit, orator mare, ci mai mult în liniște a fost, era mare. El a fost omul faptului. Lui îi plăcea a lucra în via Domnului. Așa gândesc, că de ar voi oarecare frați ori adunări — firește unde el a lucrat — al numi al lor, ar fi și români, și maghiari, care ar zice: „Acesta a fost omul nostru!“ El a lucrat și aici și acolo, și încă nu înzădar.

(Continuam.)

Un raport de călătorie.

(Continuare.)

În Nagyvárad avurăm noi 6 ciasuri staționare, cari căutam ale folosi cât de bine să putea. Seara după 7 ciasuri am fost la fr. Kornyá în *Diószeg*. Noi aflarăm pre fr. Kornyá încă bolnav și slab, el putea numai puțin fi afară din pat. (De atunci fr. Kornyá s'a și mutat la Domnul. Red.) Adunarea de seară a fost, și dacă foarte târziu, bine cercetată. Noi puturăm și încă după vestirea propriuzisă încă cuvinte ale îndemnării și înbărbătării vorbi către frați.

Sâmbătă dimineața mersemă de dimineață cu trenul la *Hadad*. În *Érmihályfalva* trebuia să așteptăm iarăși 6 ciasuri. Noi folosirăm aceasta vreme în carte cu corespondență. Cu mare întârziare ajunserăm noi seara târziu în *Alsószipor*, de unde furăm duși cu trăsura la *Hadad*. Și dacă

aicia frații nu rămăsese fără de conturbarea jandarmilor, totuși avurăm o duminică prețioasă. Deoarece după predica de n. a. eram foarte oboșiți, lăsarăm ca frații să țină serviciul de după amiază, ca să fim la a treia oară recreați. Acest serviciu Dumnezeesc ținut numai de frați, fu conturbat de jandarmi. Ei probară a împrăstia pre toți. Prietenii să și lăsară a fi mânați de acolo, dară frații remaseră statornici. Este că jandarmii îi scriseră sus și-i amenințară cu pedeapsă, dară nu-i putea îndupleca a se împrăstia. Serviciul dumnezeesc de seară rămase neconturbat și binecuvântat, numai de prieteni a fost mai slab cercetat. În Hadad și și în alte locuri în com. Szilágy au avut, mai ales în asta vreme de războiu, frații foarte multe piedice, conturbări, pedepse și și maltratări de suferit. Dară ei sunt voioși și doară tocmăi pentru aceea cu atât mai trezi. Creștinismul crește mai bine în aerul cel aspru a persecuțiunii și în timpurile strimtorării durcroase. În tot cazul mai bine decât la lumina soarelui lunei și în aerul domol și cald a odichnei pe din afară. Persecuțiunile pentru cuvânt, pentru mărturia și mărturisirea adevărului, au fost și sunt și acum pentru viața fiilor lui Dumnezeu ca un vânt răcoritor în arșița vărei. Pream căldura cea nădușitoare este obositoare pentru corp; așa va fi și odichna pe din afară numai adormitoare și obositoare spre viața spirituală, dacă-i lipsește strimtorarea pentru cuvânt. Este că nu lucrează toate strimtorările recreind, dară în tot cazul suferințele și strimtorările pentru Christos, pentru ascultarea adevărului, pentru umblarea în pietate și pentru mărturia lui Iisus. Credincioșia, serioșitatea și zelul în predarea către D-l și serviciului său sunt, cari țin pre creștin treaz, îl lasă a fi tare și vioi.

Luni ne aduse o călătorie de peste 4 ciasuri cu trăsura dela Hadad la *Szilágyballa*. Seara avurăm adunare, care Domnul o binecuvântă și apoi

rămăserăm mai departe la învățatură până după miezul nopții. Fără de odichnă de noapte trebuia să fim luați cu trăsura la *Kémer*. Dară noi aveam a aștepta mai mult de 4 ciasuri după trăsura și numai după călătorie de alte 4 ciasuri ajunserăm după amiază la *Kémer*. Cu aceasta erau vreme prețioasă de odichnă și de lucru pierdute. După serviciul de seară am avut adunare pentru membri, în care putui vorbi și cu opt suflete ce doriau botezul. De tot slăbiți, că abea mai puteam mișca buzele, ajunserăm noaptea după două ciasuri la odichnă. (Continuăm.)

Zece ordine pentru învățatorii școlii duminicale.

1. Să privești lucrul școlii duminicale ca un lucru principal și nu numai ca o ocupacune accesorie (numai ocașională, din chef).

2. Să gândești despre copii ceva mare, că nu știi, ce vor fi ei încă în viață.

3. Lucrul tău în școala duminicală trebuie să fie obiectul rugăciunii tale zilnică, dacă are să fie de ceva folos.

4. Nu ți iertat numai Duminică să-ți faci lămurit, ce ai să spuni la copii, ci trebuie să fi gândit și preste săptămână despre aceea.

5. Foaia noastră cu lecțiunile pertractate nu-i iertat ca numai s'o cești înaintea copiilor, aceasta nici nu ar avea loc în școala duminicală (când să învață).

6. Vină punctual la școala duminicală, un pătrar de cias înaintea începutului este vremea cea mai potrivită.

7. În conversarea cu copiii tăi (clasa ta) lasă să domnească iubirea, cuvinte aspre sau doară lovituri și bătaie nu au loc în școala duminicală.

8. Nu-ți face așanumiți favoriți (pre cari îndeosebi îi iubești) în școala duminicală, aceea nu face bine.

9. Ferește-te de aceea, ca preoarea copil să-l prețuiești mai puțin, copilul observă aceea și aceea îl doare foarte.

10. Îngrijește-te și de copiii ce nu sunt de față, doară sunt ei bolnavi; cercetarea ta la ei foarte i-ar îmbucura.
R. Scheffler.

CVITARE.

Pentru vădulele și orfanii din războiu au mai trimis următorii: Mariș Marișca din Alsószakács 200—, Buda Mitru Pankota 10—, Groza Gábor America 300—, Zaița Ioan Krassófüzes 24—, Farcas Toader Peleskfalva 200—, Mihelle Demeter Hosszúliget 60—, Tot prin Mihelle 46—, Și mai odată 2880, Mecea Stefan Bozod 9471, Mariș Dimitru Alsószakács 100—, Adunarea Felménes 9060, Trimbița Petru Világos 5—, Dela frontul italian prin Cosma Nicolae au trimis următorii: Cosma Nic. 1130, Mureran Todor 4—, Maguran Iustin 4—, Lazar Mihaiu 1—, Flueraș Ioan 1—, Bodar Iosef —20, Parasca Petru 1—, Tomuța Vas. 1—, Murășan Mih. —50, Barbură Petru 1—, Ionescu Ioan 1—, Marina Iulius 1—, Drăucian Sofron 1—, Lupei Stefan 1—, Istoc Florea —60, Lipovan Ioan —40.

Mulțumită și dela Domnul răsplăta
Sida T.

PUBLICĂRI.

Să caută o calta de covaci, frate ori prieten credincios. Adresă: Bogdán János, Kovácsm. Halmágyes-úcs, Arad m.

Un Harmon folosit, ori și cam stricat să cauți de cumpărat. Adresa la. Redacția acestei foi în Körösbökeny.

Hol van megírva? O carte foarte bună

pentru a găsi ori ce întrebare în biblie. Cei ce știu puținel limba maghiară, o pot foarte bine folosi. Prețul. Legată în pânză 3 cor.; tipărită pe hârtie indiană 3 cor. 80 fil. Să poate comanda dela **Welker József, Budapest, VII., Hársfa-u. 33.**

Coale și plicuri

(cuperte) cu versuri biblice, 10 coale, 10 plicuri pentru 70 fileri, să capătă la tipografia noastră pe adresa: **WELKER JÓZSEF, Budapest, VII., Hársfa-utca 33. sz**

„PATRU ANOTIMPURI“

Calendarul Poporului Creștin pe anul 1917. a apărut. Prețul este 80 de fileri.

Tot așa și calendarul maghiar:

„NÉGY ÉVSZAK“

„MULT JELEN JÖVŐ“

și calendarul german:

„JAHRESZEITEN“

și calendarul slovacesc:

„ŠTYRI ČASTKY ROKA“

Într'un pachet poștal sunt 35 drh.

Toate aceste să pot capăta la:

WELKER JÓZSEF

Budapest, VII., Hársfa-utca 33.

Redactor responsabil:

VASILIU BERBECAR.

Editor: Tipografia Baptistilor din Ungaria.